

Italië verkeert eens te meer in een politieke crisis veroorzaakt door het intrekken van de steun aan de regering door een kleine centrum partij. Dit keer is het die van Clemente Mastella, een politicus die gebukt gaat onder een serie juridische onderzoeken.

Maar de werkelijke bron van de crisis is het politieke isolement van de regering Prodi, het verlies van haar sociale basis. Na slechts 18 maanden is centrum-links, de mythische 'Unie' die Italië 'werkelijk zou veranderen', totaal bankroet als gevolg van haar liberale beleid. Deze regering was verkozen in de hoop dat ze zou breken met rechtse beleid en het verwerpelijke populisme á la Berlusconi. Maar de regering Prodi zette de Italiaanse steun aan het Amerikaanse imperialistisch avontuur in Afghanistan voort, keurde liberale hervormingen goed – bijvoorbeeld in het pensioensysteem – en voerde nieuwe bezuinigingen door.

Dat veroorzaakte een diepe teleurstelling. Verlies van vertrouwen in links maar ook in de politiek in het algemeen, en desillusie en demoralisatie in de vakbeweging waren het resultaat. Opnieuw heeft rechts baat bij het liberale beleid van een centrum-linkse regering. Dit keer werd het grondwerk gelegd voor een terugkeer van Berlusconi: in de polls kan rechts op een overweldigende meerderheid rekenen.

Onze kameraden in Kritisch Links (Sinistra Critica) hadden al voorzien dat er geen linkse politiek te voeren zou zijn met een regering geleid door de voormalige commissaris van de maar al te liberale Europese Unie, Romano Prodi. Deze heeft, het hoeft niemand te verbazen, de voorspellingen recht gedaan door zich een liberale christen-democraat te tonen. De leiding van de Partito della Comunista Rifondazione, met als voorman Fausto Bertinotti, steunde de regering en draagt een speciale verantwoordelijkheid voor deze blamage. Zij kozen voor het verruilen van posities in de regering Prodi voor nieuwe posities in de Italiaanse staat – helemaal in oude traditie van Togliatti, de stalinistische communist die steeds verder naar rechts opschoof. De PRC gelooft nog steeds in de aanpak van 'de lange mars door de instituten', het idee dat door het sluiten van compromissen met het progressieve deel van de heersende klasse het mogelijk is om steviger wortel te schieten in het politieke en sociale veld. We kunnen nu de balans opmaken van een dergelijke aanpak: de enige hervormingen die doorgevoerd worden zijn neoliberale bezuinigingen.

Omdat er nog geen consensus is over een nieuwe kieswet die het voordeel zou geven aan de grote partijen zullen er binnen enkele maanden nieuwe verkiezingen plaatsvinden. Dit in de context van een rechts offensief en een linkervleugel die een puinhoop is. In deze moeilijke omstandigheden heeft Sinistra Critica twee voorstellen gedaan. Ten eerste een plan voor politiek en sociaal verzet, voor mobilisatie en actie op straat en een stellingname tegen oorlog en slechte arbeidsomstandigheden: een landelijke demonstratie tegen het plan van de werkgevers in de metaalbranche, een nieuwe nationale demonstratie tegen de oorlog en een grote mobilisatie op 1 mei, tegen McJobs en voor loonsverhoging.

Ten tweede, met het oog op de organisatie van een anti-kapitalistische kracht, het voor de volgende parlementsverkiezingen opstellen van een pluriforme, anti-kapitalistische lijst, een lijst onafhankelijk van de centrum-linkse Democratische Partij. Een lijst, die in de woorden van de Italiaanse socialisten, 'niet verkrijgbaar' is voor een alliantie met centrum-links maar 'ter beschikking' voor iedereen die op zoek is naar een platform voor gezamenlijke, anti-kapitalistische actie.

Dit artikel verscheen eerder in [Rouge](#), het blad van de Franse LCR